

J

Griffienummer 186 /2018
Datum van uitspraak 22 JANUARI 2018
Notitienummer parket DE66.RW.204800/15/GESW3

**Rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen
afdeling Dendermonde
strafzaken**

Vonnis

D13M kamer

Aangeboden op

OPENBAAR MINISTERIE

BEKLAAGDEN

289 1. _____, aannemer, geboren te _____
op _____ wonende te _____

⇒ Ter terechtzitting van 27 november 2017 vertegenwoordigd door
mr. B. Verschoore, advocaat te Zele

290 2. _____ ondernemingsnummer _____ met
maatschappelijke zetel te _____

⇒ Ter terechtzitting van 27 november 2017 vertegenwoordigd door
haar lasthebber ad hoc, mr. J. Van Hespén, advocaat te Overmere

1. TENLASTELEGGINGENDe eerste en de tweede

A.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval) en 4.2.1.5°b (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op de percelen gelegen te _____, kadastraal gekend als _____
eigendom van _____, geboren te _____ op
_____ wonende te _____, bij aankoopakte van _____
verleden door notaris _____ te _____ en nr. _____ eigendom van
ondernemingsnummer _____, met maatschappelijke zetel te _____
_____ bij aankoopakte van _____ verleden door notaris _____ te _____

meer bepaald

de bovenvermelde terreinen gewoonlijk te hebben gebruikt voor de opslag van o.m. bouwmaterialen, een kraan, containers, een graafmachine, metalen bakken

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk als aannemer

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Te : In de periode van 02.12.2015 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (OK 1, st. 3, 63)

B.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op het perceel gelegen te : kadastraal gekend als :
: eigendom van : ; geboren te : op
, wonende te : , bij aankoopakte van
verleden door notaris : te :

meer bepaald op het : , rechts van de woning een deel van de grond te hebben afgegraven en steenpuin te hebben gestort

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk als aannemer

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Te : op 02.12.2015 (OK 1, st. 3)

De eerste

C.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te : kadastraal gekend als :
eigendom van : , geboren te : op
wonende te : bij aankoopakte van :
verleden door notaris : te : ;

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

c): het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie

meer bepaald 2 bestaande stallingen te hebben verbouwd tot één geheel door een te slopen stal gedeeltelijk te hebben afgebroken, het resterend gedeelte te hebben voorzien van een nieuwe wand, de bestaande stalling te hebben verlengd met 4 meter en de dakbedekking over de totaliteit te hebben vernieuwd, de bestaande staloppervlakte met drie kleinere volumes te hebben uitgebreid, een portakabine te hebben geplaatst

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk als aannemer

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Te : in de periode van 01.01.2010 tot 01.01.2011 (OK 2, st. 2, 12)

* * *

2. PROCEDURE

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 27 november 2017.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het Openbaar Ministerie en de aanwezige partijen.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1. De feiten

Op 28 juli 2014 stelt de bouwinspectie Aalst vast dat door eerste beklagde wederrechtelijk bouwwerken werden uitgevoerd op zijn eigendom. Deze bouwwerken bestaan uit het verbouwen van 2 bestaande stallingen tot één geheel door:

1. gedeeltelijk afbreken van een "te slopen" stal, het resterende deel van de stal werd aan de kant van de sloop voorzien van een nieuwe wand en is deels gelegen binnen de oppervlakte van de kavel 1 uit goedgekeurde verkaveling ref. V2008-302/1;
2. het verlengen van de bestaande stalling met 4 m en vernieuwen van de dakbedekking over de totaliteit;
3. het uitbreiden van de bestaande staloppervlakte met 3 kleinere volumes die gericht zijn naar de nieuwe vergunde woning van de overtreder;
4. het plaatsen van een portakabine;
5. het terugdringen van de achterste perceelsgrens van de kavels 1, 2 en 3 uit de voorliggende verkaveling.

De stallen worden gebruikt voor het onderbrengen van vee en veevoeder die deel uitmaken van het landbouwbedrijf van _____ echtgenote van beklagde en woonachtig op hetzelfde adres en werden uitgevoerd op het perceel gelegen te

_____ kadastraal gekend onder _____ zonder vergunning.

Een klein deel is gelegen in een door de Bestendige Deputatie goedgekeurde verkaveling d.d. _____ met ref. _____ betreft het uitgesloten _____ uit de vermelde verkaveling (zie verkavelingsplan). Het perceel is volgens het bij KB van vastgesteld Gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem deels gelegen in een 50 m woongebied met landelijk karakter gevolgd door landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Eerste beklagde verklaart op 14 augustus 2014 in verhoor het volgende.

- Alle werken dateren van vier jaar geleden en werden door hemzelf uitgevoerd zonder architect.
- Hij gaat eerst een verkavelingswijziging aanvragen en dan een regularisatie indienen.

Er werden geen aanvragen ingediend. Op 23 maart 2015 werd een regularisatievergunning aangevraagd die werd geweigerd, zowel door het college als door de bestendige deputatie.

Op 2 december 2015 stelt de inspectie RWO vast dat:

- het perceel _____ te _____ in agrarisch landschappelijk waardevol gebied gebruikt wordt voor het stapelen van materiaal en materieel. Op het terrein liggen allerhande bouwmaterialen gestapeld en staat een kraan. Het terrein is gelegen in een verkaveling. De voorschriften schrijven voor dat het terrein, op het bebouwd gedeelte na, dient te worden ingericht als tuinzone. Er kan maximum 30 m² als terrasverharding worden aangebracht.

Tussen de rooilijn en de bouwlijn kan ook maximaal de helft van de oppervlakte worden verhard als autostalplaats of toegang tot het gebouw. Er worden geen reliëfwijzigingen toegelaten.

- op het perceel in woongebied met landelijk karakter rechts van de woning werd een deel van de grond afgegraven en werd er steenpuin gestort. De verharding wordt gebruikt voor het stapelen van materiaal en materieel. Er staan containers, een graafmachine, metalen bakken etc.

Eerste beklagde verklaart in verhoor het volgende.

- Beklaagde erkent de eigenaar van het terrein te zijn. Hij was op het moment van de feiten werken aan het verrichten recht tegenover zijn woning. De kraan op zijn eigendom dient om op het terrein er over te werken. De bouwmaterialen dienen voor de bouw van de woning.
- Het steengruis op het terrein is van het afvoeren met containers. Mogelijk is er steenpuin naast de container gevallen.
- De verharding heeft hij er gelegd om op zijn terrein te kunnen rijden met zijn machines. Zo niet zouden zijn voertuigen en machines in de modder zakken. Het is niet de bedoeling dat deze materialen er blijven staan. Hij zal na afloop van de werken alles opkuisen.

De stedenbouwkundig inspecteur vordert het volgende herstel voor de percelen gelegen te

- herstel in de oorspronkelijke staat door het verwijderen van de stallingen en de verhardingen (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, het verwijderen van alle gestapelde materialen en materieel, het afgraven van het gestorte steenpuin en de bouwput opvullen met zuivere teelaarde;
- binnen een termijn van 12 maanden;
- met machtiging aan het bestuur om ambtshalve over te gaan tot herstel;
- onder verbeurte van een dwangsom t.a.v. elke veroordeelde van 250 euro per dag vertraging.
- met uitsluiting van een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis Gerechtelijk Wetboek.

De vordering kreeg het positief advies van de Hoge Raad voor het handhavingsbeleid (beslissing van 28 januari 2016).

Eerste beklagde verklaart op 5 oktober 2016 dat hij niet kan ingaan op de vraag tot het afbreken van de stallingen: hij heeft deze nodig om zijn koeien in onder te brengen. Ook het materiaal en materieel kan nog niet verwijderd worden. Het steenpuin is volgens hem afgegraven. Op vraag van de rechtbank werd er een hercontrole uitgevoerd. Op het perceel stelt de ambtenaar van het departement omgeving vast dat de percelen nog steeds worden gebruikt voor het stallen van materiaal en materieel. Het terrein achter de woning is nog steeds verhard met kiezelsteen. Voor de woning zijn materialen gestapeld, afgedekt met groene plastic.

9

3.2. Grond van de zaak

Het bij artikel 6.1 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden gewaarborgde recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat de beslissing op de strafvordering melding maakt van de overwegingen die de rechtbank van de schuld of onschuld van de beklaagde hebben overtuigd en dat zij minstens de voornaamste redenen aangeeft waarom de tenlasteleggingen al dan niet bewezen worden verklaard, ongeacht of een conclusie wordt ingediend. Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat, ook bij ontstentenis van een conclusie, de beslissing omtrent de schuld met redenen wordt omkleed (Cass. 8 juni 2011 (P.11.0570.F), N.C. 2012/2, 170-171 en AC 2011, nr. 391, Cass. 29 mei 2012 (P.11.2037.N), N.C. 2013, 131-132). De rechter voldoet aan deze verdragsrechtelijke verplichting door vast te stellen dat de beklaagde de gegrondheid van de strafvordering niet betwist of door de concrete redenen te vermelden, zij het op beknopte wijze, die hem hebben overtuigd van zijn onschuld of schuld (Cass. 5 juni 2012 (P.11.092.N), N.C. 2013, 132 (met noot L. HUYBRECHTS) en Cass. 23 oktober 2012 (P.2012.0300.N)).

Volgens artikel 6.1.5 van de VCRO zijn, onverminderd de bevoegdheden van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie, de stedenbouwkundige inspecteurs, de andere door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren, alsmede de door de gouverneur aangewezen ambtenaren van de provincie en van de gemeenten of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden in zijn provincie, bevoegd om de in deze titel omschreven misdrijven op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal. De processen-verbaal waarin de in deze titel omschreven misdrijven worden vastgesteld gelden tot bewijs van het tegendeel.

De strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersoon geldt voor alle misdrijven die gepleegd werden ter verwezenlijking van het doel, ter waarneming van zijn belang of voor zijn rekening en dus ook voor inbreuken inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw.

- Wat de materiële toerekening betreft moet er een intrinsiek verband zijn tussen het misdrijf enerzijds en de verwezenlijking van het doel van de rechtspersoon en de waarneming van de belangen van de rechtspersoon anderzijds.
- Wat het intentioneel element van het misdrijf betreft moet worden aangetoond dat het misdrijf voortkomt uit een opzettelijke beslissing genomen binnen de rechtspersoon of dat er een nalatigheid is op het niveau van de rechtspersoon die in causaal verband staat met het misdrijf. Men beoogt de hypothese waarin een gebrekkige interne organisatie van de rechtspersoon, onvoldoende opleiding of begeleiding van het personeel, onvoldoende veiligheidsmaatregelen of onredelijke budgettaire beperkingen de voorwaarden gecreëerd hebben die het misdrijf mogelijk hebben gemaakt. Een occasionele tekortkoming kan de rechtspersoon niet worden toegerekend: zelfs binnen de meest zorgvuldig georganiseerde rechtspersoon kan een misdrijf nooit helemaal worden uitgesloten. De rechtbank kan zich voor het vaststellen van het moreel element steunen op de gedragingen van de bestuursorganen van de rechtspersoon of haar gezagsdragers, die onder meer een natuurlijke persoon kunnen zijn. Als het strafbaar feit door een vennootschap is gepleegd is het opzet genoegzaam bewezen door de vaststelling dat de leidinggevende organen kennis hadden van het opzet om de schuldige handeling te stellen en daarmee hebben ingestemd.

Het opzet van de rechtspersoon kan ook worden afgeleid uit zijn kennis van eerder vastgestelde inbreuken op dezelfde regelgeving. Zodra de rechtspersoon weet heeft van een inbreuk, moet hij er alles aan doen om herhaling van deze inbreuk in de toekomst te voorkomen.

- Wat betreft de natuurlijke persoon moet er worden onderzocht of de natuurlijke persoon wel enige invloed kon aanwenden om de overtredingen van de wet te beletten of te voorkomen. Er moet ook aan de natuurlijke persoon een individuele fout kunnen worden aangewreven.

Van enige decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan slechts sprake zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de geïdentificeerde natuurlijke persoon;
- de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens hebben gepleegd;
- de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan dan de natuurlijke persoon;

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk : Cass. 08 november 2006, T. Strafr., 2007, 261).

In de aan het arrest van 8 november 2006 voorafgaande conclusie van advocaat-generaal wordt duidelijk gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon "de fout wetens en willens heeft begaan" de rechter moet letten op diens concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium. "Wetens" slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl "willens" wijst op de afwezigheid van een rechtvaardigingsgrond. De vaststelling dat een natuurlijke persoon bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, zij het in belang van de rechtspersoon het hem ten laste gelegde feit heeft gepleegd, volstaat om hem te veroordelen.

Uit het strafdossier blijkt dat de schuld van eerste en tweede beklaagde aan de feiten van de tenlasteleggingen A en B en de schuld van eerste beklaagde aan de feiten van de tenlastelegging C naar eis van recht vast staat, gelet op de objectieve vaststellingen van de verschillende verbalisanten. Daar de feiten wetens en willens werden gepleegd, kan van enige decumul geen sprake zijn.

4

3.3. Straftoemeting

De feiten A, B en C in hoofde van eerste beklaagde en de feiten A en B in hoofde van tweede beklaagde, zijn gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet, zodat conform art. 65, lid 1 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, nl. de zwaarste.

De straf moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagden zoals die blijkt uit hun strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank gekend. Niettemin dient de straftoemeting niet enkel de vergeldingsbehoefte te dienen, doch moet deze ook oog hebben voor de algemene en speciale preventie. De sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

De feiten zijn ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren. Dit alles klemt des te meer daar beklaagden verschillende malen door de overheid werd aangemaand om de situatie te regulariseren.

Eerste beklaagde werd twee maal veroordeeld voor verkeersinbreuken, tweede beklaagde heeft een blanco strafregister.

Het past om aan beide beklaagden een geldboete op te leggen. Bij het bepalen van de hoogte van de geldboete houdt de rechtbank rekening met de volgende motieven.

- Een geldboete moet van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en economisch voordeel.
- Bij het bepalen van de geldboete houdt de rechtbank rekening met het winstbejag dat wordt nagestreefd.
- Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagden veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekenen voor de gemeenschap een grote kost.
- Tenslotte vervalsten de beklaagden de eerlijke concurrentie met de exploitanten die wel inspanningen doen om de wet na te leven.

Aangezien de tweede beklaagde een rechtspersoon is, zijn de artikels 7bis en 41bis Sw. van toepassing en dienen de geldboeten als volgt te worden geconverteerd:

- *“wanneer de wet op het feit vrijheidsstraf én geldboete stelt of één van de straffen alleen: een geldboete van minimum 500 frank (thans euro) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimum vrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete op het feit gesteld (met dit laatste wordt dus bedoeld, de geldboete gesteld op de incriminatie voor natuurlijke personen);*

en van maximum 2.000 frank (thans euro) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximum vrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete op het feit gesteld”;

“wanneer de wet op het feit enkel geldboete stelt: geldboete met minimum en maximum als door de wet op het feit gesteld”.

Met betrekking tot het wettelijk minimum dient te worden opgemerkt dat waar de rechtspraak en rechtsleer in het verleden verdeeld was over de berekening van de wettelijke minimumgeldboete voor een rechtspersoon in het geval de minimumvrijheidsstraf in aantal dagen en niet in aantal maanden is uitgedrukt, wat in casu het geval is (zie hoger). Desbetreffende werd verduidelijking gebracht met het arrest van het Hof van Cassatie van 28 juni 2005, AR P.04.1628.N, AC 2005 met in noot de verhelderende conclusie van Adv-gen.

waarin werd geopteerd voor de algemene (en eenvoudige) minimumgeldboete van 500 euro zoals geformuleerd in artikel 41bis Sw. als minimumstraf, tenzij dit minimum lager ligt dan de minimumgeldboete voor natuurlijke personen, in welk geval deze laatste boete moet worden toegepast (in dezelfde zin wordt het voormeld cassatiearrest geïnterpreteerd door: C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht en strafprocesrecht*, Maklu 2009, p. 415 in noot 1731; J. ROZIE, “De rechtspersoon en zijn minimumgeldboete: nieuwe ontwikkeling, nieuwe logica”, *NC 2006-3*, p. 184 e.v.). Deze rechtbank treedt deze zienswijze bij, die overigens vroeger ook al gedeeld werd door R. VERSTRAETEN en B. SPRIET “De rechtspersoon en zijn geldboete”, in *Liber Amicorum Jean du Jardin*, Antwerpen, Kluwer 2001, p. 326-328.

Het minimum voor de natuurlijke en de rechtspersoon bedraagt 2.000 euro. Deze geldboete komt gepast voor. Van deze geldboete wordt voor 1.800 euro met uitstel opgelegd voor een proeftermijn van drie jaar. Daar de feiten ook werden gepleegd na 1 januari 2017 moet de geldboete worden verhoogd met 70 opdecimes.

4. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

De stedenbouwkundig inspecteur vordert het volgende herstel voor de percelen gelegen te

- herstel in de oorspronkelijke staat door het verwijderen van de stallingen en de verhardingen (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, het verwijderen van alle gestapelde materialen en materieel, het afgraven van het gestorte steenpuin en de bouwput opvullen met zuivere teelaarde;
- binnen een termijn van 12 maanden;
- met machtiging aan het bestuur om ambtshalve over te gaan tot herstel;
- onder verbeurte van een dwangsom t.a.v. elke veroordeelde van 250 euro per dag vertraging.
- met uitsluiting van een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis Gerechtelijk Wetboek.

De vordering kreeg het positief advies van de Hoge Raad voor het handhavingsbeleid (beslissing van 28 januari 2016).

De rechter kan een redelijk verantwoorde herstellvordering niet verwerpen, alleen omdat een andere maatregel hem persoonlijk meer aangepast lijkt. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de rechter om de herstellvordering op haar interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust. Voor de rechter kan de gedaagde de gevorderde herstelmaatregel betwisten wegens willekeur, onredelijkheid, gebrek aan bewijskrachtige gegevens, het gronden van de beslissing op gegevens die geen verband houden met de zaak of nog het verwaarlozen van pertinente gegevens. Wanneer de rechter, bij de uitoefening van zijn wettigheidtoezicht, oordeelt dat de bestuurlijke overheden niet met de vereiste onpartijdigheid een keuze hebben gemaakt tussen de verschillende in artikel 6.1.41 VCRO bedoelde wijzen van herstel, kan hij de door die overheden ingestelde vordering verwerpen zonder die vordering verder nog op haar interne en externe wettigheid te moeten beoordelen

De rechter gaat – desnoods ambtshalve – na of de beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening, zoals deze onder meer bepaald is in artikel 1.1.4 VCRO, is genomen, en zal een vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten. Hierbij komt ook het tijdsverloop in aanmerking, in die zin dat door de aldus gewijzigde omstandigheden, een verder herstel zoals gevorderd, kennelijk onredelijk kan voorkomen.

Daarnaast zal de rechter – zij het slechts op exceptie van onwettigheid van de gedaagde(n) – nagaan of de vordering die moet worden beoordeeld, kennelijk niet onredelijk is. Hij zal hierbij afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

De vordering van het bestuur is voor het overige niet onwettig, is genomen met het oog op de goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk. Het herstel dient te worden bevolen conform de ingediende herstellvordering. Er wordt aan beklagde een hersteltermijn toegestaan van 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis. Deze termijn is geen bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb. Het bestuur wordt gemachtigd om ambtshalve in herstel te voorzien. Het herstel wordt gekoppeld aan een dwangsom in hoofde van elk van de beklagden van 250 euro per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

|

5. TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlasteleggingen;
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;
Strafwetboek, art. 2, 38, 39, 40, 50, 65, eerste lid, 66;
Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet 07.02.2003; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011), zoals gewijzigd bij B.S. 29.12.2016, art. 59, 60; (opdecimen);
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);
Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstel).

UITSPRAAK

DE RECHTBANK BESLIST OP TEGENSPRAAK

OP STRAFGEBIED

1.

De rechtbank VERKLAART eerste beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A, B en C;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank VEROORDEELT eerste beklagde voor deze feiten samen tot een GELDBOETE van TWEEHUIZEND EURO, verhoogd met 70 decimen (x 8) of 16.000,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;

De rechtbank verleent eerste beklagde GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van duizendachthonderd euro, verhoogd met 70 decimen (x 8) of 14.400,00 euro van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.

Wijst eerste beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdrage - vergoeding

SPREEKT in hoofde van eerste beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 decimen verhoogd, 200,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt eerste beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

2.

De rechtbank VERKLAART tweede beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A en B;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank VEROORDEELT tweede beklagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE van TWEDUIZEND EURO**, verhoogd met 70 decimen (x 8) of 16.000,00 euro;

De rechtbank verleent tweede beklagde GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van duizendacht honderd euro, verhoogd met 70 decimen (x 8) of 14.400,00 euro van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.

Wijst tweede beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een geldboete van meer dan 12.000 euro zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdrage - vergoeding

SPREEKT in hoofde van tweede beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 decimen verhoogd, 200,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt tweede beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

Kosten

VEROORDEELT eerste en tweede beklagde **hoofdelijk** tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van 297,58 euro.

OP BURGERLIJK GEBIED✓ **Herstelvordering**

BEVEELT t.a.v. eerst en tweede beklagde **hoofdelijk het herstel in de oorspronkelijke toestand door het verwijderen van de stallingen en de verhardingen (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, het verwijderen van alle gestapelde materialen en materieel, het afgraven van het gestorte steenpuin en de bouwput opvullen met zuivere teelaarde op het perceel gelegen te**

binnen een termijn van 12 MAANDEN na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per beklagde per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

ZEGT dat beklagden overeenkomstig artikel 6.1.45. van de VCRO indien de herstelmaatregel vrijwillig wordt uitgevoerd, onmiddellijk de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte dient te brengen.

MACHTIGT voor het geval dat het herstel in de oorspronkelijke toestand niet binnen de gestelde termijn worden uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst om ambtshalve in de uitvoering ervan te kunnen voorzien.

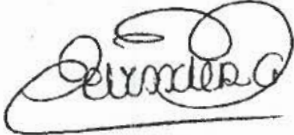
ZEGT voor recht dat de voormelde termijn van 12 maanden enkel aan de hoofveroordeling wordt gekoppeld en geen dwangsomtermijn is in de zin van artikel 138Sbis Ger.Wb.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

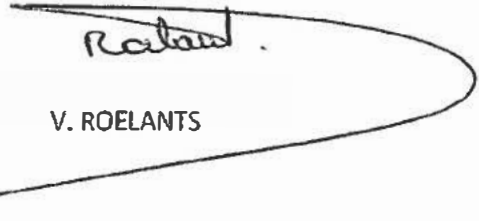
Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWEEËNTWINTIG JANUARI TWEEDUIZEND ACHTTIEN

Aanwezig:

V. Roelants, rechter, voorzitter van de D13M kamer,
V. Kochuyt, substituut Procureur des Konings,
G. De Visscher, griffier,

G. DE VISSCHER

V. ROELANTS

Voor eensluidend afschrift afgeleverd
aan het Openbaar Ministerie.
Dendermonde, de 25-01-2019
De Griffier ~~Hoofd van dienst,~~

E. APERS
Griffier

